

Als de deur
dichtgaat,
begint het spel...

Het
GRIEZEL
HUIS

EMMA READ

HOOFDSTUK 1

Het einde

Delia McDeery zat in kleermakerszit op het dikke tapijt van de woonkamer van Claude Laurent een vreselijk moeilijke sudoku te maken. Ze had het gevoel dat ze ergens een verkeerd getal had ingevuld, maar ze ging toch door. Gevoelens waren tenslotte geen feiten, en als ze inderdaad een fout had gemaakt, dan was het niet haar schuld. Het kwam doordat ze met haar gedachten ergens anders zat.

Boven, om precies te zijn.

Haar pen zweefde boven de combinaties van getallen op de bladzijde, terwijl ze nadacht over de mogelijkheden voor elk leeg vlakje, zodat de blokken, rijen en kolommen elk op hetzelfde totaal uitkwamen. Logisch, ordelijk... geruststel-

lend. Toch kon het haar niet echt afleiden van het gelach dat van boven klonk.

Over twee dagen zou Deliahs zogenaamde beste vriend Claude met zijn ouders en zusje naar Cornwall verhuizen. Deliah en haar moeder waren hier om afscheid te nemen. Om hun jarenlange vriendschap te vieren, om afspraken te maken voor bezoeken, om elkaar te omhelzen en een beetje te huilen en om te helpen met inpakken.

Maar nu zat Deliah hier in haar eentje terwijl Claude en zijn nieuwe beste vriend van school, Sam, in de gamehoek *Escape Room II* zaten te spelen op de Switch.

En dat was prima. Helemaal prima.

Deliah kraste de mislukte puzzel door, vouwde de krant dicht en gooidde de pen erbovenop. Ze speurde de kamer af naar iets anders om te doen, maar de planken waren leeg, op een enkele ingelijste foto na. Die hadden ze speciaal voor haar laten staan, vermoedde Deliah. De foto was echt gênant, een stokoude polaroid van haar en Claude in een peuterbadje. Hoewel ze er compleet anders uitzagen – Deliah roodverbrand, Claude met een bruine huid – waren ze in die tijd net een Siamese tweeling. En hier was het bewijs: dezelfde plastic zonnebril, bij elkaar passende T-shirts, allebei een brede glimlach.

Claudes moeder Sara begon er nog vaak over. ‘Wat skattik!’ zei ze dan, met haar licht Franse accent waardoor de ‘g’ soms een beetje als een ‘k’ klonk. Als ze pech hadden, kneep ze hen daarbij in de wangen alsof ze nog steeds vier jaar oud

waren. ‘Kijk die prachtige glimlachjes eens.’ Ze keken inderdaad blij.

Deliah stelde zich voor dat de foto doormidden zou worden gescheurd, waardoor ze voor altijd waren gescheiden.

Sara kwam binnen met een glas ijs thee voor Deliah. ‘Je laat je toch niet door die jongens buitensluiten, hè?’

‘Het is al goed, Sara. Ik ben niet zo’n fan van *Escape Room*.
En wat heeft het ook voor zin? Onze vriendschap is voorbij.

Sara Laurent trok haar wenkbrauw op en roerde in haar eigen thee. ‘Nou, het is toch de hoogste tijd dat jullie wat frisse lucht krijgen.’ Ze liep naar de trap en riep naar boven: ‘Claude, Sam, kom als de bliksem naar beneden.’

Er klonk wat gemopper van boven over ‘nog even saven’ en toen kwamen de jongens de trap af gesjokt, geholpen door de zwaartekracht.

Claude liep voorop en leek meer op zijn vader dan zijn vader zelf. Hij droeg tegenwoordig designer overhemden, zelfs in het weekend, en een nette, gestreken broek, compleet met omgeslagen rand om de look af te maken.

Deliah dronk haar ijs thee op. Het smaakte naar zomer.

‘Was dit echt de eerste keer dat je dit speelde, Claude? Je zou denken dat je er een zesde zintuig voor hebt of zo.’ Sam gaf Claude een klap op zijn schouder en knoopte zijn vale hoody om zijn middel.

Mevrouw Laurent pakte haar zoon zachtjes bij zijn kin vast. ‘Claude, je hebt twee mensen op bezoek, weet je nog? En Deliah is een speciale gast.’

Sam keek zogenaamd beledigd. ‘Ben ik geen speciale gast, mevrouw L?’

Claudes moeder bekeek hem kritisch. ‘Hm. Jou kan ik wel missen.’ Ze glimlachte hartelijk en woelde door zijn wilde bruine haar. ‘Maar we kennen Dee al sinds ze zo groot was.’ Ze hield haar duim en wijsvinger uit elkaar op ongeveer het formaat van een ei en lachte.

‘Goed, nu naar buiten jullie. En telefoons op tafel. Schermen zijn verboden.’

Deliah kon wel raden hoe dit verder ging:

Toen ik zo oud was als jullie...

‘Toen ik zo oud was als jullie, gingen we na het ontbijt naar buiten en kwamen we pas weer thuis als we honger hadden.’

Deliah en Sam kreunden in koor maar deden wat hen werd gevraagd en legden hun telefoon op tafel.

Claude keek beschaamd. ‘We leven niet meer in de middeleeuwen. Games zoals *Escape Room* zijn het nieuwe sociaal. De tijden zijn veranderd, mam.’

‘Lang niet zoveel als je denkt.’ Sara tikte op de tafel en wachtte tot Claude zijn telefoon er ook bij legde. Toen gaf ze Deliah haar rugzak aan en stopte nog een doos chocoladekoekjes in het voorvak. ‘Voor het donker weer thuis, graag.’

Ondanks haar gemopper was Deliah blij om het huis uit te gaan. Sam en Claude hadden zich langer boven schuilgehouden dan ze had gedacht en er was niet veel tijd meer. Hoewel Claude haar duidelijk had ingeruild, wilde ze nog wel

fatsoenlijk afscheid van hem nemen, om hun ooit zo hechte vriendschap af te sluiten en verder te kunnen gaan. Ze had het plan meerdere keren in gedachten doorgenomen, maar Sam Eavis had daar geen rol in gespeeld.

Ze streek even over het halve ammonietfossiel in haar zak, liet haar vingers over de ruwe buitenkant gaan en toen over de gladde, ribbelige vorm van het oeroude spiraalvormige wezen dat erin was gedrukt. Allemaal onderdeel van het plan. Ze stopte het in haar rugzak om het veilig te bewaren, naast haar zakmes en zaklamp.

De volwassenen noemden het steeds ‘het einde van een tijdperk’, maar eerlijk gezegd was Deliah vooral opgelucht. Nu konden ze er gewoon een punt achter zetten, in plaats van ongemakkelijk toekijken hoe hun vriendschap langzaam doodbloedde terwijl ze steeds verder uit elkaar groeiden.

Claudes vader keek even om de hoek van de serre, waar alle ouders herinneringen aan vroeger zaten op te halen. ‘Dit zal de laatste keer zijn dat ik jullie eraan moet herinneren om bij het bos weg te blijven,’ riep hij, waardoor Deliah uit haar mijmeringen opschrok. Ze zuchtte, maar alleen in gedachten.

Het is het bos van Badwell maar, geen woeste wildernis.

Ineens klonk er achter hen een andere schelle stem. ‘Hé, wacht op mij!’

Claudes tienjarige zusje Amity rende langs hen heen naar buiten terwijl haar rugzak met gouden glitters op haar rug op en neer wipte en haar sjaal met kwastjes als een cape achter haar aan wapperde.

Meneer Laurent gebaarde naar Claude met een half opge-
geten viskoekje in zijn hand. 'Hou een oogje op Ami, oké?
Bedankt, hè!'

'Fijn,' mompelde Claude.

Een geweldig verhaal waarin vriendschappen worden getest, gevaar om elke hoek loert en je niet weet wie een vriend is en wie een vijand.'

Book Craic

Wanneer Amity is verdwenen, gaan haar broer Claude en zijn vrienden Sam en Deliah op zoek naar haar. Het spoor leidt naar een geheimzinnig oud huis. Is ze naar binnen gegaan? In de grote hal – zonder trap en met deuren die op slot zijn – vinden ze een vreemde uitnodiging. Dat blijkt het begin van een griezelig spel. Ze zitten in de val!

Om te kunnen ontsnappen, moeten de vrienden raadsels oplossen. Maar het huis lijkt zelf ook te leven. Lukt het ze om Amity en de uitgang te vinden voor het te laat is?

Een spannend avontuur vol raadsels voor fans van **Escape Room** en **Wereldspionnen!**

Vanaf 9 jaar

UITGEVERIJ
De Fontein

9 789026 173257